

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Aan de Vaste Commissie van Financiën uit de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
mr. R.F. Berck
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 9 oktober 2003

**Betreft: NOB commentaar op wetsvoorstel tot Wijziging van de Wet
Inkomstenbelasting 2001, Wet op de loonbelasting 1964 en enkele sociale
zekerheidswetten c.a. (*Levensloopregeling*), kamerstuknummer 29.208**

Geachte leden van de Commissie,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: *de Orde*) heeft met belangstelling kennisgenomen van het voorstel om de Levensloopregeling in te voeren en heeft daarover een aantal (voornamelijk) technische vragen en opmerkingen. De Orde vraagt gaarne uw aandacht voor het volgende.

1. STAMRECHTVRIJSTELLING

Teneinde het vervroegd uittreden van werknemers te ontmoedigen, overweegt het kabinet ondermeer om de stamrechtvrijstelling, ex artikel 11, lid 1, sub g Wet op de loonbelasting 1964 af te schaffen. In dit kader heeft de Raad van State becommentarieerd dat middels deze afschaffing de regeling voor uitstel van belastingheffing over ontslaguitkeringen eveneens tenietgaat, hetgeen echter niet valt onder de doelstelling van die wetswijziging. De regering onderkent dit, maar biedt vooralsnog geen oplossing.

Evenals in haar commentaar op het Belastingplan 2004 dd. 9 oktober 2003, wijst de Orde op de maatschappelijke behoefte ter zake en geeft als alternatief in overweging om de levensloopregeling zodanig vorm te geven dat deze mede geschikt wordt gemaakt om de belastingheffing over een ontslaguitkering uit te stellen tot het moment waarop de belastingplichtige dit geld opneemt. Deze suggestie strijdt niet met het streven van het kabinet om vervroegd uittreden te ontmoedigen.

2. INTERNATIONALE ASPECTEN

De Orde meent dat ten onrechte slechts beperkt aandacht is besteed aan de internationale aspecten van de levensloopregeling en benadrukt in dit verband volgende aandachtspunten:

- (a) In het geval waarin een werknemer vanuit Nederland verhuist naar een verdragsland en daar het opgebouwde verlof opneemt, is het onduidelijk aan welk land het heffingsrecht over de uitkeringen toekomt. De staatssecretaris is kennelijk van mening dat de uitkeringen kwalificeren als loon uit dienstbetrekking, onder artikel 15 OESO Modelverdrag, zodat Nederland mag heffen (MvT, blz. 7). De Orde twijfelt eraan of deze visie stand houdt bij de uitleg van reeds bestaande belastingverdragen en verneemt gaarne een nadere toelichting op het voornoemde standpunt.
- (b) De Orde betwist de stelling van het kabinet dat premies volksverzekeringen verschuldigd zijn, ongeacht waar de werknemer zich tijdens het verlof bevindt (MvT, blz. 8). De EG verordening 1408/71, alsmede de bilaterale sociale verzekeringsverdragen bieden immers veelal een bindend antwoord op de vraag of een persoon in Nederland verzekerd en premieplichtig is. De Orde stelt voor de toelichting op dit punt te wijzigen.
- (c) De Orde vraagt zich af of een werknemer, die in het buitenland een dienstbetrekking aanvaardt, het ingevolge de levensloopregeling gespaarde geld, onder dezelfde voorwaarden als welke zijn neergelegd in het besluit voor waardeoverdracht van pensioenkapitaal (Besluit staatssecretaris van Financiën 16 juli 2002, nr. CPP2002/192, VN 2002/35.24), kan laten storten in een buitenlandse pensioenregeling.
- (d) Mits voldaan aan voorwaarden ten aanzien van informatieverstrekking, alsmede het garanderen van zekerheid aan de Nederlandse fiscus, zullen buitenlandse banken en verzekeringsmaatschappijen zonder vaste inrichting in Nederland, worden toegelaten als aanbieder van de levenslooprekening. Indien de regering hiermee beoogt aan te sluiten bij artikel 19a lid 1 sub f Wet op loonbelasting 1964, jo artikel 10d Uitvoeringsbesluit loonbelasting 1965, dan meent de Orde dat dit strijdigheid met het EG verdrag oplevert (vrijheid van dienstverlening)¹. Voor wat betreft de verplichting tot het verschaffen van inlichtingen, kan worden verwezen naar Richtlijn 77/799/EG, welke de lidstaten de mogelijkheid biedt om over de grens de informatie te verkrijgen die nodig is voor de belastingheffing. Aangaande het garanderen van zekerheid, verwijst de Orde naar Richtlijn 2001/44/EG, welke de lidstaten de mogelijkheid biedt om andere lidstaten om bijstand te vragen bij het invorderen van directe belastingen. Aldus gemotiveerd is het, naar de mening van de Orde, in strijd met het EG verdrag om aan buitenlandse in de EG gevestigde maatschappijen aanvullende voorwaarden te stellen ten aanzien van informatieverstrekking en ten aanzien van het stellen van zekerheid. De Orde ziet hiervan graag een bevestiging door de staatssecretaris.

3. VERBOD VOOR PENSIOENFONDSEN

De Orde vraagt zich af waarom pensioenfondsen de levenslooprekening niet mogen aanbieden. Getuige de voorgestelde aanpassingen in de Wet op de vennootschapsbelasting 1969, wordt erkend dat pensioenfondsen naast hun kernactiviteiten ook andere commerciële diensten aanbieden. In dit verband lijkt het onlogisch om pensioenfondsen uit te sluiten als aanbieders van de levenslooprekening. De Orde gaat er bovendien vanuit dat het eenvoudiger is om het saldo van de levenslooprekening aan te wenden voor een pensioentekort, indien het ouderdomspensioen en de levenslooprekening bij één organisatie zijn ondergebracht.

¹ Zie met name het arrest HvJ EG 26 juni 2003, C-422/01 (Skandia).

4. TECHNISCHE OPMERKINGEN

4.1 De Orde geeft in overweging om expliciet te kennen te geven dat de levensloopregeling openstaat voor alle belastingplichtigen die onder de Wet op de loonbelasting 1964 als werknemer kunnen worden aangemerkt. Aldus voorgesteld vallen hieronder ook degenen die in een fictieve dienstbetrekking staan tot een inhoudingsplichtige en zij die er, ingevolge artikel 4, sub f, Wet op de loonbelasting 1964, jo. artikel 2g van het Uitvoeringsbesluit loonbelasting 1965, voor opteren om de relatie tot een inhoudingsplichtige als dienstbetrekking aan te merken. Zoals aangegeven in de memorie van toelichting bij de belastingherziening 2001² zijn immers, indien men voor heffing volgens het systeem van de loonbelasting opteert, alle in de loonbelasting geldende bepalingen en regelingen van toepassing. De Orde ziet hiervan gaarne een bevestiging.

4.2 De Orde beveelt aan nader te expliciteren wat wordt verstaan onder "een periode van extra verlof", ex het voorgestelde artikel 19g, lid 1, sub a, Wet op de loonbelasting 1964. In dit verband kan bijvoorbeeld de vraag worden gesteld of het gespaarde geld kan worden opgenomen indien een werknemer een nieuwe parttime dienstbetrekking aanvaardt, terwijl deze persoon in de vorige betrekking, gedurende de opbouw van het verlof, eveneens parttime heeft gewerkt.

4.3 Vooralsnog is het onduidelijk over welke grondslag (welk loonbegrip) men het twaalf procenten gedeelte dient te berekenen om het maximaal te sparen bedrag uit te rekenen. De Orde pleit voor duidelijkheid op dit punt.

4.4 De Orde neemt aan dat de mogelijkheid om op individuele basis vakantiedagen te sparen, ingevolge artikel 11 lid 1 sub r ten eerste Wet op de loonbelasting 1964, los staat van de mogelijkheid tot deelname aan de levensloopregeling. In de kamerstukken aangaande de levensloopregeling wordt hieromtrent echter niets aangetroffen. Op dit punt acht de Orde een nadere toelichting wenselijk.

4.5 De Orde concludeert dat een onjuiste toepassing van de levensloopregeling in eerste instantie voor risico van de werkgever komt. De Orde benadrukt dat de hiermee verband houdende controle op de juiste toepassing van de levensloopregeling per werknemer een administratieve lastenverzwaring voor het Nederlandse bedrijfsleven met zich mee brengt. Dit is des te meer het geval bij werknemers met meerdere werkgevers, alsmede bij werknemers die van baan wisselen. De Orde beveelt daarom aan om het voor werkgevers mogelijk te maken, ingevolge de Wet arbeid en zorg, om werknemers, die aan de levensloopregeling deelnemen, te verplichten om informatie te verstrekken, welke relevant is om het maximaal te sparen bedrag te bepalen.

4.6 Met het oog op de administratieve complicaties die door deelname aan de levensloopregeling voor werkgevers worden opgeroepen, geeft de Orde in overweging om de keuze van de aanbieder van de levenslooprekening aan de werkgever over te laten in plaats van aan de werknemer. De Orde verwacht dat deze suggestie ook voordelig kan zijn voor werknemers, omdat het werkgevers beter in staat stelt om gunstige collectieve afspraken te maken met aanbieders van levenslooprekeningen.

² Kamerstukken TK 1998-1999, 26727, nr 3, blz 30.

N O B

4.7 De Orde neemt aan dat in de voorgestelde levensloopregeling de overgangsregeling voor opgebouwd verlof tot aan het jaar 2000, ex artikel 36a, lid 1 Wet op de loonbelasting 1964, wordt gehandhaafd. Het onder de levensloopregeling maximaal op te bouwen verlof wordt in dat geval niet beïnvloed door verlof opgebouwd in de periode tot aan 31 december 2000. Vooral nog is hierover echter niets aan te treffen in de kamerstukken.

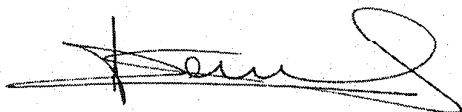
4.8 Aangaande de ingangsdatum van de levensloopregeling, wijst de Orde op het voorgestelde artikel 7:2 lid 4 van de Wet Arbeid en Zorg, waarin wordt bepaald dat een werkgever na twee maanden gehoor dient te geven aan de wens van een werknemer om deel te nemen aan de levensloopregeling. Aangezien werknemers volgens het voorstel per 1 januari 2004 het recht zullen krijgen op deelname aan de levensloopregeling, pleit de Orde voor een overgangsregeling voor het jaar 2004. Dit verschaft werkgevers de tijd om hun administratie ter zake in te richten. In het verlengde van dit punt acht de Orde het wenselijk dat wordt aangegeven hoe werkgevers de deelname van werknemers aan de levensloopregeling in de loop van het jaar 2004, met terugwerkende tot 1 januari 2004, administratief dienen te verwerken.

4.9 De Orde beveelt aan om de afschaffing van de afdrachtkorting aangaande het ouderschapsverlof en de hiermee verband houdende invoering van de "ouderschapsverlofkorting" ex het voorgestelde artikel 8.2 Wet inkomstenbelasting 2001 uit te stellen. Gemotiveerd wordt dat de overheidssubsidie voor het opnemen van ouderschapsverlof in feite verschuift van de werkgever naar de werknemer, terwijl er te weinig tijd zal zijn voor werkgevers om de personeelsregelingen aangaande het ouderschapsverlof aan te passen. Bovendien is een aanpassing van de personeelsregeling in bepaalde gevallen, bijvoorbeeld als gevolg van doorlopende CAO verplichtingen, voor werkgevers zelfs onmogelijk. Dit kan resulteren in een niet beoogde kostenverhoging voor het Nederlandse bedrijfsleven.

Een kopie van deze brief heeft de Orde heden verzonden aan de Staatssecretaris. Uiteraard is de Orde gaarne bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,
namens deze

prof. dr. A.H.M. Daniels